

родна нива

нитѣ, но господарѣтъ сложи за управитель единѣ домашенѣ слуга, отъ други свой имотѣ.

Взе управительѣтъ властѣта и седна на врата на селянитѣ. Той самиятѣ бѣше семеенѣ човѣкъ — имаше жена и две омжжени дѣщери, — и бѣше напечелилѣ пари: да си живѣе безѣ грѣхове, но бѣше завистливѣ и потѣна въ грѣхове. Почна се оттамѣ, че почна да кара селянитѣ на ангария извънѣ опредѣленитѣ дни. Направи тухларница и всички — женитѣ и мжжетѣ — претрупа съ работа, а тухлитѣ продаваше. Ходиха селянитѣ въ Москва да се оплакватѣ на стопанина, но не имѣ се свѣрши работата. Той изпрати селянитѣ, както бѣха дошли и не отне властѣта на управителя. Научи се управительѣтъ, че селянитѣ сж ходили да се оплакватѣ и взе да имѣ отмѣщава за това. Още по-лошѣ стана животѣтъ на селянитѣ. Измежду селянитѣ се намѣриха невѣрни хора: взеха да доносничатѣ предѣ управителя срещу своитѣ и единѣ другѣ да се клеветятѣ. И цѣлиятѣ народѣ се обѣрка, и управительѣтъ се озлоби.

Колкото повече време се минаваше, толкова по-зле ставаше и управительѣтъ доживѣ до това, че народѣтъ почна да се страхува отъ него като отъ люте звѣрѣ.

— Какѣ, — казватѣ, — ще живѣемѣ сега ние? Ще ни изтрие до кракѣ. Измжчи ни съ работа: ни деня, ни нощя нѣма почивка за насѣ и за

женитѣ. Ако не му е нѣщо по волята — бой. Отъ неговия бой почина Семенѣ; Анисима измжчи въ пранги. Какво има да чакаме още? Довечера като пристигне тука и пакѣ вземе да се кара — само да се смѣкне отъ коня, да се цапне съ бравата и свѣршена работа. Зарови го нейде като куче и никой нищо не чулѣ и не видѣлѣ. Само едно: всички да сме заедно, да не се издаваме!

Тѣй почнаха да говорятѣ все по-често и по-често и вече напълно се бѣха решили да очистятѣ управителя. Презѣ Страстната седмица управительѣтъ обяви на селянитѣ да се приготвятѣ на Великденѣ да оратѣ ангария за сѣитба на овесѣ. Това се видѣ оскѣрбително на селянитѣ и презѣ Страстната седмица тѣ се събраха въ задния дворѣ на Василия и пакѣ почнаха да разсждаватѣ.

— Щомѣ е забравилѣ Бога, — казватѣ, — и иска да вѣрши такива работи, наистина, че трѣбва да бжде убитѣ. Да гинемѣ заедно!

Дойде при тѣхѣ и Петѣрѣ Михеевѣ. Кротѣкъ селянинѣ бѣше Петѣрѣ Михеевѣ и не ходѣше на съветѣ съ селянитѣ. Дойде той, послуша речитѣ имѣ и каза:

— Голѣмѣ грѣхѣ сте замислили, братя. Голѣмо нѣщо е — да се погуби душа. Лесно е да се погуби чуждата душа, ами своята, а? Който вѣрши лошо — лошо е напреде му.

Разсърди се Василий отъ тѣзи думи.